

За своє коротке життя Лілі Гартмен встигла вже повернутися зі світу мертвих, і то не один раз, а двічі. Обидва рази це було не надто приємно. Про перший раз вона не любила згадувати, а другий щодня прагнула забути.

Уперше вона мало не померла, коли їй було шість років. Сталася жахлива аварія парового візка, в якій загинула її мама, а сама вона отримала смертельну травму.

Удруге ж мало не розпрощалася з життям минулої зими, коли від її тринадцятого дня народження минуло заледве три місяці. Того холодного листопадового дня в Лілі вистрелила людина, якій вона щиро довіряла, і вижити вдалося лише завдяки відвазі її друзів, Роберта й Молкіна, а також колосальній силі Техносерця — чудового таткового винаходу.

Техносерце не лише повернуло Лілі до життя, а й відрізняло її від інших. Вона була гібридом,

власницею механічного серця, що може цокати вічно. Дівчинкою з нерозкритою таємницею — бо кому вона може про це розповісти, коли за межами її родини всі вважають гібридів і механоїдів нижчими за людей?

Та Лілі не надто любила над таким замислюватися. Цього ранку здавалося, що її біди дійсно скінчилися. Вона лежала горілиць на землі, яка вже потроху нагрівалася, насолоджуючись іскристим відчуттям життя, і її думки мимоволі перейшли до ознак довгого спекотного літа попереду.

Молкін, ручний механічний лис, скрутився калачиком біля неї, тримаючи розплющеним одне пильне чорне око-намистинку. Над ним височіли стебла кукурудзи.

— Хіба нам ще не треба до хати? — раптом запитав він, знічев'я гризучи всіяну колючками ногу. — Уже практично час снідати.

— Ти ж не снідаєш, Молкіне, — промовив іще один голос.

За кілька метрів од дівчинки й лиса рвав білі кульбабки Роберт, іще один найкращий друг Лілі на всьому світі. Одну квітку він засунув собі в петельку для гудзика. Кульбабки були гарненькими — майже як вінок зі стокроток, що прикрашав полум'яно-руде волосся Лілі. Майже, але не настільки.

Молкін виплюнув вигризений ковтун шерсті зі звуком, який видає двигун під час пропуску запалювання.

— Але я відчуваю запах сніданку, — не вгавав він. — Передусім — грудкуватої каші місіс Корозії. Це найважливіша трапеза дня, її не слід пропускати.

Та, мабуть, вони її таки пропустять. Сьогодні, як це часто бувало, Роберт і Лілі встали рано й пішли зустрічати цей із нічною поштою, що прилітав уранці з Лондона. Коли він десь о пів на восьму пролітав над Брекенбріджем, Лілі розуміла: зі світом усе гаразд. Тоді вони з Робертом кидалися до своїх велосипедів і стрімголов мчали селом, долали горби й видолинки, щоб забрати на аеростанції пошту для тата.

Однак цього ранку нічна пошта щось дуже запізнювалася. Вони вже просиділи в кінці поля, чекаючи на прибуття цепа, щонайменше сорок п'ять хвилин.

Лілі вийняла з кишені шестипенсовик і покрутила його на долоні.

— Решка — залишаємось. Орел — ідемо.

Вона підкинула монету й дала їй упасти в поділ своєї сукні.

— Решка. Залишаємось.

— Ти не показала монету мені, — пробурчав Молкін. — Там могло випасти що завгодно.

— Ну, так уже сталося, що вийшло по-моєму.

— Так виходить завжди, — пирхнув він.

— Молкіне, — подав голос Роберт, — ти дуже легко заводишся.

Лілі засміялася.

— Так, можна подумати, ніби ти складаєшся з механізмів!

Вона відкинулася назад і сперлася на лікті, влаштуючись зручніше. Небо над дахом будинку вже стало яскраво-червоним, і Лілі одночасно бачила сонце й місяць. Позирнувши за праве плече, вона могла б спостерігати, як поволі встає сонце, а поглянувши ліворуч, побачила б, як зникає місяць. Чимала частка його примарно-білого диску ховалася в тіні, й він скидався на гнучий гріш, який закинули у фонтан, щоб загадати бажання. Лілі навела на нього свій шестипенсовик і примружилася, так ніби це було місячне затемнення.

— Чоловічок на місяці сьогодні напрочуд схожий на Вікторію.

— Тоді її треба звати жіночкою на місяці.

Роберт вихопив шестипенсовик у Лілі з руки й повторив її фокус.

— У монетної королеви ніс більший, — задумливо мовив він.

Лілі почала жувати травинку.

— Але мушу не визнати, що вони таки схожі.

— Звідки ти це можеш знати? — Молкін, який гриз уже другу лапу, досі неабияк сердився. — Ти ж ніколи не зустрічалася з королевою.

Роберт віддав Лілі монету, й вона повернула її до кишені фартушка, де лежали кишеньковий годинник і камінець із маленьким амонітом

посередині — подарунок від матері, який дівчинка завжди носила з собою.

— А знаєте, — сказала вона, — королева має два дні народження*, достоту як я. Як вам *таке*?

— У тебе не два дні народження, — відрізав Молкін.

— Та ні, два, — Лілі поправила віночок зі стокрокток, який з'їхав на бік. — Справжній день народження і той день, коли тато повернув мене зі світу мертвих. А якщо рахувати той випадок, коли в мене стріляли, то три. Я унікальна.

— Дні народження так не працюють, — відказав Роберт. — Навіть якщо ти... — він стишив голос, — гібрид.

Лілі стрімко піднесла руку до грудей і доторкнулася своїх шрамів.

— Будь ласка, не називай мене так.

— Чому?

— Мені це не подобається.

На подолі її сукні вмовстився коник-стрибунець. Дівчинка знічев'я стала за ним стежити. Він здавався дуже реальним і водночас дуже механічним — достоту як вона. Лілі ненавиділа слово «гібрид» і завжди хотіла лиш одного: бути нормальною.

Молкін клацнув зубами на коника, і той поскакав геть між стеблами кукурудзи.

— Нащо ти це зробив? — вигукнула Лілі.

* Офіційний день народження короля або королеви у Великій Британії є державним святом, що зазвичай не збігається зі справжнім днем народження монарха.

— Ти забагато думаєш, — буркнув лис. — До того ж я його навіть не торкнувся, чи не так?

— Бо ти недостатньо швидкий.

Роберт зірвав іще одну кульбабку.

— А як тобі оце? Швидко?

Молкін дихнув на квітку, вмить розвіявши пухнасте насіння.

— Стоп! — сердито спинив його Роберт. — Чому б тобі...

Проте закінчити він не встиг: почулося гучне «тук-тук», із яким обертаються пропелери. Угорі гойдався величезний цепелін, прикрашений символікою Королівської повітроплавної компанії.

— Нічна пошта! Нарешті! — вигукнула Лілі, перекикуючи шум. — Я знала, що вона прибуде! — витягнувши кишенькового годинника, дівчинка відкрила його, щоб перевірити час. — Спізнилася на годину.

— Краще пізно, ніж ніколи! — зауважив Роберт і насунув на голову свій плаский картуз. — Ходімо зустрічати цеп.

Він підхопив свій велосипед, який лежав неподалік на купі зім'ятого кукурудзиння, і покотив його до краю поля.

— Вставай, Молкіне.

Лілі струсила з фартушка землю.

— Якщо ти наполягаєш...

Лис підскочив, струшуючи з хутра колючки, а тим часом Лілі взялася за кермо свого велосипеда.

Вони вдвох побрели крізь високу траву, а коли пі-
дійшли воріт, Роберт уже встиг їх відчинити й сидів
на велосипеді у провулку, очікуючи друзів.

У селі Брекенбрідж в цей час люди прямували на
роботу. Стихійні торгівці, ремісники та компанії по-
купців із плетеними кошиками стояли у провулках,
пліткуючи та обмінюючись останніми новинами.
Кілька механічних слуг, що належали більш замож-
ним жителям, ходили водостоками обабіч дороги,
щоб не заважати людям.

Роберт і Лілі гайнули за ріг, до Гай-стріт, де ліхтарник
саме прикрашав ліхтарні стовпи стрічками, готуючись
до святкування ювілею королеви, що мало відбутися за
чотири дні. Вони обігнули його драбину, підстрибую-
чи пліч-о-пліч на бруківці, а тоді промайнули вздовж
Плантер-лейн і виїхали на пагорб Брекенбрідж-Гілл.

Молкін скакав посередині. Може, він і був усьо-
го лише механімом, але міг бігати вдвічі швидше
за справжнього лиса і без проблем устигав за людь-
ми. Його внутрішні механізми іскрилися з радощів,
крутячись в одному ритмі зі шпирями коліс вело-
сипедів Роберта й Лілі. Висолопивши язика, він біг,
покусуючи їх за п'яти, й часом навіть обганяв, коли
дорога вела вгору, на пагорб.

Коли Лілі й Роберт прибули на аеростанцію, по-
штовий цеп уже розвертався, кидаючи довгу тінь на

посадковий майданчик. Авіатехніки на його опорних платформах звільнили шків і опустили три червоних прапорці.

— Це сигнал, — промовив Роберт. — За мить скинуть пошту.

У центрі посадкової смуги різко зупинився, пирхаючи, паровий візок, і з його водійського відділення зістрибнув кремезний механічний носій. З цепа йому скинули трос, і носій відразу ж прив'язав його до задньої частини візка. Тоді швидко подав знак рукою, і до нього спустилися чотири мішки з поштою. Носій по черзі ловив кожен із них і закидав у багажник візка. Насамкінець він відчепив дирижабль — той поплив геть і невдовзі зник за піною хмар.

Носій повернувся до свого парового візка й під'їхав до віддаленого боку аеростанції. Молкін, який увесь цей час підкрадався до нього, раптом побіг галопом, не відстаючи від дерев'яних коліс візка.

— Що це він робить? — скрикнула Лілі, і вони з Робертом скочили на велосипеди та щосили закрутили педалі, щоб не відстати.

Заїхавши за ріг, вони побачили, що паровий візок уже припаркувався під поштовим складом. Біля нього стояв Молкін, гавкаючи на механічного носія, який у цей час намагався спорожнити мішки з поштою.

— Киш! — кричав він, махаючи на лиса грубим стосом конвертів.

Листи випали з його руки й розлетілися по повітр'ю.

— Сам ти киш! — загарчав Молкін і пирхнув на додачу.

— Молкіне, годі займати цього механоїда! — гукнув Роберт.

— Це створіння ваше, сер? — вуса механічного носія, зроблені зі щітки для одягу, гнівно засмикалися. — Негайно покличте його до себе!

— Молкіне, довбню ти брязнутий! — закричала Лілі. — Годі вже!

— Він дивно пахне, — пробурчав Молкін.

Лілі замахала руками, квапливо відганяючи лиса від носія.

— Дуже перепрошую, сер. Сподіваюся, ми можемо владнати цю справу.

— Певна річ!

Механічний чоловік почав збирати розкидані листи.

Нахилившись, щоб допомогти, Лілі помітила прикручену до його передпліччя номерну табличку з латуні:

Цей носій — один із татових винаходів! Передаючи йому листи, дівчинка пильно вдивилася у металеве обличчя. Вона не сумнівалася, що вже десь його бачила...

— Ви торік часом не летіли дирижаблем із Манчестера? — запитала вона.

Обличчя носія засяяло.

— Клянусь усіма своїми болтами! Так, летів. Мозок у мене, може, й заіржавів, але вас я пам'ятаю. Міс Грантгем, так?

— Узагалі-то міс Гартмен.

— Ну, звісно... професорова донька!

Він узяв її за руку, потиснув і потрусив так завзято, що Роберт уявив, як вона зараз відвалиться.

— Тоді ви осяяли мій похмурий день, — сказала Лілі. — Можна поцікавитися, як вас звати?

Механічний чоловік тяжко зітхнув.

— На жаль, імені я не маю — тільки серійний номер: Сім-Шість-П'ять-Джі-Бі-Джей-Чотири-Нуль-Сім. Щоразу говорити таке важкувато, тож дехто з авіатехніків називає мене Латунний Ніс за... ну, за латунний ніс, — він з гордістю потер свого носа рукавом піджака, від чого на металевій поверхні зблиснуло сонячне світло. — Міс Гартмен, чи не були б ви такі ласкаві відрекомендувати мене своїм друзям?

— Звісно. Знайомтеся: це містер Латунний Ніс, а це — Роберт і Молкін.